

НА ОБАЛИ

Море је тог јутра било бучније него икада. Већ је почела снажна олуја. Један вал за другим производио је пену. Велики пенасти валови гутали су поплочану обалу. А само два дана пре тога, све је било мирно.

Један средњовечни човек стајао је на обали и пуштао да га ударају силовити таласи. Почео је да дрхти, али је стајао чврсто и раширио је руке.

– Хеј, шта радиш? Да ли си полудео, човече? Склањај се са те обале, не познајеш море – рече му старац који је туда пролазио.

– Познајем га и више него што мислиш – одговорио је човек дрхтавим гласом, сав мокар од воде.

Старац је покушао да повуче човека, али није успео. Ветар је бивао све јачи.

– Реци ми, зашто то радиш, оклизнућеш се и пасти, прогутаће те море.

– Ја и стојим овде да видим колико још могу да издржим јер се не плашим ударца воде, плашим се удараца људи. Вода најчешће удара тако да не паднеш, а човек пречесто удара тако да умиреш. Ови таласи су само мелем за све ударце што сам их од

људи примио. Више није издрживо, боље је да умрем од ових таласа него од убода који су ми нанели људи, који ме боле и који ме полако воде у смрт.

Старац се чешао по глави, а онда стао поред човека и заједно са њим пуштао да га ударају таласи. И он је раширио руке. Обојица су дрхтали препуштени ветру и таласима. Дуго је трајало, ветар је дувао, таласи су ударали, али се ништа страшно није догодило, па и онда када су им се придружила још двојица. Ни један од њих није пао и није га прогутало море, али су их зато многи пролазници са чуђењем посматрали и поклопљених ушију, уз цвокотање од хладноће и страха, огрнути кабаницама, хитајући у своје куће, мислили су да је већ сувише пијанаца настањено у њиховом малом граду.